

gaae ind paa de Vanffeligheder, der ville opstaae, naar disse Spørgsmaal skulle løses, thi naar Alle ere tilfredse, naar idetmindste Ingen finder sig foranlediget til at tilkjendegive, at de ikke ere tilfredse, saa er det ganske naturligt, at man lader den Steen ligge; naar man har Vanffeligheder og Arbeide nok, saa søger man ikke at forøge disse Vanffeligheder og dette Arbeide. Fra een Side har der imidlertid lydt temmelig vel begrundede Klager, og det er fra Skolelærerne paa Als og Værø. Ved Anordningen af 1832, der ordnede disse Forhold, er der givet en Udsigt til i saa Henseende at faae Understøttelse af de paa Als og Værø værende Kirker, men det er ikke muligt at fyldestgøre de Krav, man saa meget ønskede at tilfredsstille. So mindre man under alle de foreliggende Omstændigheder kunde føle sig opfordret til at løse Spørgsmaalet om, hvorledes en særlig Lov for Skolelærerne paa Als og Værø skulde gives, desto mere maa det være Ministeriet om at gjøre, ad administrativt Vei idetmindste deelviis at forstaafe Skolelærerne paa Als de samme Goder, som Skolelærerne saavel i Kongeriget som ogsaa i Hertugdømmet Slesvig have faaet ad Lovgivningens Vei, og i den Henseende frembyd netop Kirkekasernerne sig, efter den Bestemmelse, de havde faaet ved de kongelige Anordninger, som et meget hensigtsmæssigt Middel. Naar man indskrænkede disse Kirkekaserners Udgifter til hvad der fornuftigviis bør paahvile dem, naar man, saa vidt det lod sig gjøre, indskrænkede de egentlige Bidrag til Communerne, og ved Siden deraf søgte at anvende deres Midler til at give en saadan Hjælp som den, Skolelærerne deels i Kongeriget og deels i Slesvig have faaet ved Lovgivningsmagten, saa kom man over den Vanffelighed, saa slap man ud over dette Punkt; man slap for at komme ind paa de mange Vanffeligheder, som Spørgsmaalet om en Lov for Als og Værø vilde frembyde. Udvalget anerkjender altsaa nu dette og siger; vi bifalde Bestræbelserne for at befrie Kirkekasernerne paa Als og Værø for dem uvekkommende Udgifter, bliv trostigt ved at gaae den Vei. Ja, men det er jo det, jeg gjør, idet jeg har bedet om, at Finantserne vilde overtage Gagen til Bispen; det er kun en Deel af mine Bestræbelser for

at frigjøre Kirkekasernerne paa Als og Værø for dem uvekkommende Udgifter, at jeg beider om: at Finantserne overtage denne Udgift. Og hvorfor er det, jeg mener, at dette rimeligt bør stee? Fordi Als og Værø ved selve Thingets Beslutning her er anerkjendt for at være en Deel af det gamle slyenske Bispedømme. det er anerkjendt, at det, naar der indtræder Vacance, skal smeltes sammen med det større Vegeme, hvorfra det har løsrevet sig; men idet man har anerkjendt dette, har man tillige anerkjendt, at det egentlig paahvilede de Indtægter, hvorfra Slyens Biskop lønnes, at udrede Lønningen til Biskoppen over Als og Værø. At der er faldet en kongelig Resolution for, at Biskoppen for Als og Værø skal have 2,000 Rb. af Kirkekasernerne, er ganske rigtigt, og paa samme Maade kunde man paalægge disse Kirkekaserner hvilke som helst andre Udgifter; men der er aldeles ingen historisk Begrundelse derfor. Jeg maa sige, at det er underligt for mig at faae dette Bifald fra Udvalgets Side, som gaaer ud paa, at jeg gjør ganske rigtig i at frigjøre Kirkekasernerne for de dem uvekkommende Udgifter; jeg siger, der er noget Underligt i at faae dette Bifald, og at faae det Forslag forkastet, hvormed jeg har henvendt mig til Rigsdagen og bedet om, at den for sit Uvekkommende vil lade Finantserne overtage denne Udgift. Naar man vil gjøre det Samme med Hensyn f. Ex. til Amtmandsgagerne og flere andre Udgifter, og sige til mig: „Det er ganske rigtigt, hvad Du der har gjort“; — og man saa nægter de fornødne Bevillinger, saa saaar jeg jo ikke noget ud af den almindelige Anerkjendelse; Status bliver ikke forbedret derved; den bliver ganske den samme, og derfor vil jeg meget bede Folkethinget om ikke alene at lade det blive ved denne Anerkjendelse i Ord; jeg vilde gjerne have en Anerkjendelse ved Afstemning — thi jeg skal ikke nægte, at jeg sætter meest Priis paa denne Anerkjendelse. Thinget maa gjerne kalde det, der forlanges, uheldigt og forkasteligt, naar det blot vil sige: Vi stemme alligevel for det efter Omstændighederne. Al Anerkjendelse, der ender med at fravaade, hvad jeg ønsker, nytter mig aldeles Intet. Min Stilling er denne: Jeg siger, der er vanffelige Forhold tilstede, som berøe paa en